

Arrest

nr. 214 823 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Op 29 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Said Wali, Qarabagh district, Ghazni provincie. U behoort tevens tot de hazara-etnie.

Op 14-jarige leeftijd bent u door uw familie naar Iran gestuurd omwille van de onveiligheid in Afghanistan. U woonde en werkte illegaal in Iran tot 2008. In 2008 vertrok u naar Europa omdat u weinig toekomst had in Iran. U woonde van 2008 tot 2014 in Noorwegen. U vroeg asiel aan in Noorwegen maar werd geweigerd. In 2014 werd u door de Noorse overheid teruggestuurd naar Kaboel. Daar woonde u vier maanden. Omdat u het niet veilig vond in Kaboel ging u opnieuw naar Iran. Daar werkte u nog een jaar tot u voldoende gespaard had om opnieuw de reis naar Europa te ondernemen. U verliet Iran vermoedelijk in oktober 2015 en kwam op 10 november 2015 aan in België, waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: Noorse documenten, waaronder uw rijbewijs en bankkaarten, en een foto's van uzelf in Noorwegen en Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering als Afghaans vluchteling langdurig in Iran te hebben gewoond.

Ten eerste kunt u niet duiden waarom u op 14-jarige leeftijd naar Iran werd gestuurd en wat er gebeurde toen u daar aankwam.

U verklaart dat wanneer de taliban Kaboel overnamen er een jirga (= bijeenkomst) was in uw dorp. Er werd beslist om alle jongens weg te sturen omdat gevreesd werd dat de taliban hen zou komen halen (CGVS notities persoonlijk onderhoud, p. 5). U ging samen met honderd andere personen naar Iran (CGVS, p. 5). Meer kunt u niet vertellen over de reden waarom u naar Iran ging. Gevraagd om hier dieper op in te gaan zegt u dat de taliban iedereen vermoordde, kinderen en ouderen, zonder evenwel in detail te treden (CGVS, p. 5). Logischerwijs mag echter verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over waarom u op uw veertiende zonder familie werd weggestuurd. Bovendien beschikt het CGVS over informatie die zegt dat uw provincie, Ghazni, al volledig werd veroverd door de taliban alvorens de taliban oprukten naar Kaboel. Dit spreekt uw verhaal tegen als zou u zijn weggestuurd naar Iran omdat uw ouders bang waren voor de taliban aangezien die Kaboel veroverd hadden. Wanneer u hier tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar wordt gevraagd zegt u dat de taliban op het moment van uw vertrek, nadat ze Kaboel veroverd hadden, nog niet in uw provincie aanwezig waren en dat de reden voor uw vertrek angst was dat taliban ook uw provincie zou veroveren (CGVS II, p.8). Geconfronteerd met de informatie dat de taliban eerst Ghazni veroverden en pas vervolgens Kaboel zegt u dat u dit anders hebt gehoord en dat u eigenlijk niet weet welke gebieden de taliban veroverden in welke volgorde (CGVS II, p. 8).

Aangezien u zonder familie in Iran was wordt u gevraagd wat u deed bij aankomst en hoe u wist wat u moest doen. U verklaart dat de smokkelaar u naar de stad Isfahan meenam en u naar een plein bracht waar u werk kon vinden. 's Avonds kon u teruggaan naar het werk van de smokkelaar, waar u kon slapen (CGVS, p. 5). U was echter te jong waardoor niemand u werk aanbood (CGVS, p. 5). Er wordt u gevraagd om een wat uitgebreider beeld te schetsen van wat er allemaal gebeurde toen u aankwam in Iran. U was immers een jongeman die aankwam in een vreemd land.

U vertelt dat u werd gebracht door de smokkelaar en dat er in het jaar 1375 (Perzische kalender, komt overeen met de periode maart 1996/maart 1997 volgens onze kalender) een aanval gebeurde op het Iraans consulaat in Afghanistan, waardoor Afghanen in Iran hun huis niet konden verlaten (CGVS, p. 5). Aangezien dit nog steeds geen bevredigend antwoord is wordt u de vraag opnieuw gesteld. U zegt dat u verbleef in de schoenenfabriek, het werk van uw smokkelaar en dat u naar het plein werd gebracht. Ook zegt u dat u geen kaart had (CGVS, p. 5). Het blijkt duidelijk dat u weinig tot geen beeld kunt schetsen van uw situatie toen u pas in Iran arriveerde. Hoewel u nog jong was op dat moment kan er logischerwijs wel verwacht worden dat u wat gedetailleerder vertelt over uw eerste ervaringen in een voor u compleet vreemd land, waar u nagenoeg alleen was.

Ten tweede kunnen uw verklaringen met betrekking tot uw dagdagelijks leven in Iran niet overtuigen.

U had verschillende jobs in Iran, waaronder in de constructiesector als lasser (CGVS, p. 7). Er wordt u gevraagd aan welke bouwprojecten u meewerkte. U vermeldt een gebouw Mustafa Jezahiri op een plein in Lawasan, waar u de ijzeren constructies voor maakte (CGVS, p. 7). Gevraagd naar andere projecten moet u echter het antwoord schuldig blijven. Hoewel het u drie maal wordt gevraagd slaagt u er niet in een ander voorbeeld te geven van een project of werf waarop u hebt gewerkt (CGVS, p. 7). Nochtans verklaart u door iemand te zijn opgeleid als lasser waarna u enkele jaren deze job hebt uitgeoefend (CGVS, p. 7). Bijgevolg mag verwacht worden dat u meerdere opdrachten zou hebben uitgevoerd dan het ene gebouw dat u vermeldt.

U had geen legale status in Iran. Hoewel u zich een keer registreerde voor een vluchtelingenkaart kwam u nooit aan de beurt. Na deze ene keer registreerde u zich nooit meer opnieuw (CGVS, p. 8). U weet ook niet of dit mogelijk was om zich elk jaar te registreren (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u, gelet op het decennium dat u in Iran woonde, slechts eenmaal probeerde een legale status te bekomen, antwoordt u: "Omdat ik alleen was, ik wist het ook niet, ik zei mezelf: misschien vandaag, morgen, heeft Afghanistan vrede en kan ik teruggaan maar het gebeurde nooit" (CGVS, p. 8). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u maar eenmaal een vluchtelingenkaart hebt aangevraagd om zo legaal in het land te kunnen verblijven. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud is hier dieper op ingegaan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat er verschillende registratierondes werden georganiseerd in 2001 om een zogenaamde amayesh-kaart te verkrijgen. Er wordt u gevraagd hoe het komt dat u maar één keer geprobeerd hebt om zo'n kaart te bekomen. U zegt dat u bezig was met werken en dat men toch geen voordelen kreeg met zo'n kaart dus dat u het nut niet zag u te laten registreren (CGVS II, p. 11). Nochtans krijgen Afghaanse vluchtelingen die in het bezit zijn van een amayeshkaart verschillende voordelen in Iran, niet het minst bescherming tegen deportatie, wat ervoor zou zorgen dat u niet langer politiecontroles zou moeten ontwijken zoals u verklaard te hebben gedaan (CGVS, p. 17). Het is bijgevolg niet onlogisch om ervan uit te gaan dat u meerdere pogingen zou hebben ondernomen om een verblijfsstatuut in Iran te verkrijgen. Op zijn minst zou u moeten in staat zijn specifiek uit te leggen waarom u dit niet kreeg. U kunt echter enkel zeggen dat u moest werken en dat u met zo'n kaart toch geen voordelen had (CGVS II, p. 11).

U zegt dat Afghanen steevast slecht werden behandeld door Iraniërs. Gevraagd of u ooit zoiets meemaakte kunt u maar één incident vertellen, namelijk toen u op uw fiets werd tegengehouden en er tomaten naar u werden gegooid. Gevraagd hoe ze wisten dat u Afghaan was zei u dat ze het hoorden aan uw dialect toen u hen groette in het passeren (CGVS, p. 16-17). Verder kunt u geen enkel voorbeeld aanhalen van discriminatie of mishandeling, hoewel u alles samen minstens elf jaar in Iran hebt gewoond. Wel zegt u dat u hoorde van andere mensen dat geslagen of gedeporteerd werden of dat hun salaris werd achtergehouden, evenwel opnieuw zonder concrete voorbeelden te geven (CGVS, p. 17).

Aangezien u over een periode van ruwweg achttien jaar gedurende elf jaar in Iran hebt gewoond wordt u gevraagd of u ooit veranderingen hebt gemerkt in het Iraans beleid ten opzichte van Afghaanse vluchtelingen. U zegt van niet (CGVS, p. 17). De vraag wordt u opnieuw gesteld in andere bewoordingen. Er wordt u gevraagd of het periodes waren dat de situatie voor Afghanen in Iran makkelijker of net moeilijker werd. U verklaart dat er periodes waren dat ze overal Afghanen arresteerden maar u kunt dit niet dateren (CGVS, p. 17). Gevraagd om hier wat uitgebreider over te vertellen zegt u dat ze Afghanen die buiten gingen meenamen en deporteerden via Mashad, Sange Safid en Islam Khala (CGVS, p. 17). U kunt met andere woorden geen details vertellen over periodes waarin er volgens u streng werd opgetreden tegenover Afghaanse vluchtelingen.

Gevraagd hoe u, in periodes waarin veel Afghanen werden gearresteerd, politiecontroles vermeed, zegt u dat u altijd binnen bleef (CGVS, p. 17). U wordt er op gewezen dat u gedurende ettelijke jaren in Iran hebt gewoond dus dat het weinig geloofwaardig is dat u nooit buiten kwam. Er wordt u opnieuw gevraagd hoe u de politie vermeed. U antwoordt dat ze mensen arresteren in bakkerijen, parken en werkplaatsen (CGVS, p. 17). De vraag wordt u opnieuw gesteld. U zegt dat u voorzichtig moest zijn en dat u soms werd geïnformeerd door andere Afghanen over controles (CGVS, p. 18). Dit is echter opnieuw een weinig gedetailleerd antwoord. Logischerwijs mag verwacht worden dat u, die als ongedocumenteerde vluchteling een decennium in Iran hebt gewoond, in detail zou kunnen vertellen hoe u en andere Afghanen uit de handen van politiecontroles bleven. U kunt hier echter andermaal nauwelijks iets over zeggen.

U zegt dat u, zowel in Esfahan als in Teheran, in buurten woonde waar veel andere Afghanen woonden (CGVS, p. 6). Ook zegt u dat u samenwerkte met Afghanen en dat u vrienden had, die u bijvoorbeeld een job bezorgden (CGVS, p. 10).

Er wordt u gevraagd wat te vertellen over enkele van deze mensen, namelijk waar ze oorspronkelijk vandaan kwamen in Afghanistan en waarom ze naar Iran gekomen waren. U zegt dat u een vriend had, A., die van Ghazni was en nog twee vrienden had van Logar (CGVS, p. 10). U wordt gevraagd naar meer voorbeelden. U antwoordt dat u veel Afghanen ontmoette en vraagt welke u moet vertellen (CGVS, p. 10). Er wordt u gezegd om er enkele te kiezen. U zegt dat u tijdens uw laswerk met veel Afghanen werkte en in uw tuinierswerk met vier Afghanen (CGVS, p. 10). Aangespoord om verder te gaan noemt u N. en H. en vraagt u wat u moet zeggen (CGVS, p. 10). De vraag wordt u nogmaals gesteld. U zegt dat alle Afghanen naar Iran gekomen waren door moeilijkheden. Gevraagd om verder te gaan zegt u: "Wat nog kan ik zeggen?" (CGVS, p. 10). Later in het gehoor wordt hier nogmaals op terug gekomen. Opnieuw kunt u geen enkel voorbeeld geven van iemand die u kende in Iran en waar ze vandaan kwamen in Afghanistan. U zegt dat u met mensen van alle provincies samen zat en dat u mensen van overal kende (CGVS, p. 15). U noemt, na nog twee maal te vragen, iemand die H. heet en uit Ghazni afkomstig is, gevolgd door "wat nog?" (CGVS, p. 16). U kunt van geen enkel van deze mensen vertellen waarom ze uit Afghanistan vertrokken zijn. Er wordt u gevraagd wat andere Afghanen u allemaal vertelden over Afghanistan. U zei dat mensen uit uw regio u vertelden over de omgeving van uw dorp. Zo kent u wat buurdorpjes van uw eigen dorp (CGVS, p. 15). Er wordt u gevraagd of, los van uw omgeving, mensen u andere dingen vertelden over de regio vanwaar ze kwamen in Afghanistan. U antwoordt dat de gesprekken meestal gingen over wie wat had in zijn regio. Zo vertelde u dat u abrikozen in uw buurt had, anderen vertelden andere verhalen (CGVS, p. 15). Opnieuw kunt u geen enkele specifieke anekdote geven. Er wordt u gezegd dat u tien jaar in Iran hebt gewoond en gevraagd of er nooit iemand u dingen heeft verteld over Afghanistan, hun thuisregio, hun leven in Afghanistan. Er wordt u op het hart gedrukt of goed na te denken en niet direct te antwoorden dat u het niet weet (CGVS, p. 15). U antwoordt echter: "Waar moet ik aan denken? Wat moet ik zeggen dat ze me gezegd hebben? Iedereen praatte over zijn eigen plaats, zijn eigen provincie" (CGVS, p. 15). Er wordt u gevraagd hoe het kan dat, als iedereen over zijn eigen plaats praatte, u geen voorbeelden kunt geven van mensen die u kende en waar ze vandaan kwamen. U zegt dat u de vraag niet goed begrijpt. De vraag wordt u opnieuw gesteld in makkelijkere bewoordingen. U antwoordt dat u de vraag opnieuw niet vbegrijpt, dat u analfabeet bent en niets weet (CGVS, p. 15).

Gevraagd of er gebeurtenissen waren in Afghanistan waarover in de Afghaanse gemeenschap veel werd gepraat zegt u dat u zich herinnert dat de taliban het Iraans consulaat aanvielen, dat standbeelden in Bamiyan werden vernietigd en dat één van de bazaars in Ghazni, u weet niet dewelke werd vernietigd door de taliban (CGVS, p. 16). Gevraagd of de Afghaanse gemeenschap het nieuws uit Afghanistan volgde en er over praatte vermeldt u opnieuw dezelfde gebeurtenissen en vraagt u welke voorbeelden u moet geven (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat er, gezien de turbulente geschiedenis van Afghanistan sinds 2001, niets is dat u zich herinnert waarover werd gepraat onder de Afghanen in Iran.

Verder weet u dat de 22ste bahman een feestdag is in Iran (CGVS II, p. 6). U weet echter niet welke feestdag, u denkt iets militair (CGVS II, p. 6). Op 22 bahman wordt echter de islamitische revolutie van 1979 herdacht. Deze feestdag is dan ook de belangrijkste niet-religieuze feestdag in de Iran. Het is bijgevolg vreemd dat u niet zou weten wat op die dag gevierd wordt. Gevraagd of er op 22 bahman feesten waren in Iran, zegt u dat u dit niet zag omdat u op feestdagen niet buiten ging (CGVS II, p. 6). Ook zegt u dat u denkt dat 22 bahman in de zomer plaats vindt (CGVS II, p. 7). Bahman is echter de 2e wintermaand, en komt overeen met januari-februari in de Gregoriaanse kalender.

Niet enkel is het vreemd dat u niet zou weten in welk seizoen de belangrijkste Iraanse feestdag plaats vindt, ook is het vreemd dat u na meer dan 10 jaar in Iran te hebben gewoond geen kennis blijkt te hebben van de Iraanse maanden. Deze vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan uw verklaringen lang in Iran te hebben gewoond.

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat het beeld dat u schetst niet overeenkomt met wat kan verwacht worden van een Afghaans vluchteling die zoveel jaren in Iran heeft gewoond. Er mag immers verwacht worden dat u in staat zou zijn om een basisbeeld te schetsen van uw illegale situatie in Iran en hoe u daarmee omging, alsook een licht te werpen op uw relaties met andere Afghaanse vluchtelingen. U slaagt er echter keer op keer niet in hier enige duidelijkheid over te verschaffen.

Ten derde kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring afkomstig te zijn uit het dorp Said Wali in Ghazni.

Gevraagd om te vertellen over uw dorp zegt u dat u er zich niets over herinnert. U was zeer jong en mocht niet ver weg gaan. U oogstte klaver voor het vee en hielp de familie (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd om wat te vertellen over uw dorp en uw leven daar antwoordt u: "het enige dat ik me herinner, ik hielp mijn moeder en vader met het vee en ik verzamelde ook hout. Ik deed niets anders" (CGVS, p. 11). Gevraagd of u zich bepaalde plaatsen of dingen in uw dorp herinnerde vermeldt u een plaats genaamd Shaqo, waaronder een bron ligt. U herinnert zich er niet meer van. Andere plaatsen weet u niet (CGVS, p. 11). Als u wordt gevraagd naar welke plaatsen u ging zegt u dat u binnen het dorp om yoghurt of brood werd gestuurd maar nooit buiten het dorp ging. EN moest u buiten het dorp zijn geweest, herinnert u zich dat niet (CGVS, p. 12). U wordt er op gewezen dat veertien jaar weliswaar jong is, maar nu ook weer niet zo jong dat u geen enkele herinnering meer zou hebben van die periode. U zegt dat u al hebt gezegd dat u eenmaal naar Shaqo ging, klaver moest oogsten en hout verzamelde (CGVS, p. 12).

Gevraagd om een beschrijving te geven van uw dorp zegt u dat u leerde over uw dorp en regio door mensen in Iran die uit dezelfde streek afkomstig waren (CGVS, p. 12). Gevraagd wat zij u dan vertelden over uw streek geeft u een opsomming van naburige dorpen (CGVS, p. 12). Meer vertelden zij u niet volgens u (CGVS, p. 12). Dit is bevreemdend en doet vermoeden dat u deze dorpen van buiten hebt geleerd ter voorbereiding van uw gehoor bij het CGVS. Ook hebt u geen kennis over andere districten van uw provincie Ghazni of van de provincies die rond Ghazni liggen (CGVS, p. 13).

Ook weet u niet of er, naast u ouders, nog familie van u in het dorp woonde. Men kan echter wel verwachten dat u op 14-jarige leeftijd een besef zou hebben van de familieleden die in hetzelfde dorp wonen. U vertelt ook dat uw ouders dood zijn, al weet u niet hoe. U betaalde iemand om naar uw dorp te gaan om contact te zoeken met uw ouders. Hij kon u enkel vertellen dat ze dood waren, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 20). Volgens u vroeg u hem ook niet hoe uw ouders gestorven waren, wat toch kan verwacht worden dat u zou doen in die situatie (CGVS II, p. 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u gedurende een lange tijd in het buurland Iran heeft gewoond. U werd hiermee geconfronteerd, maar bleef bij uw verklaringen (CGVS, p. 20-21).

Uw voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw Noorse documenten en de foto's waarop u te zien bent in Noorwegen hebben betrekking op uw verblijf in Noorwegen, wat in casu niet betwist wordt.

Wat betreft de overige foto's dient er opgemerkt te worden dat privé-foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Maar hoe dan ook kan uit de door u voorgelegde foto's niet worden afgeleid dat u gedurende een lange tijd in Iran hebt gewoond en gewerkt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. **Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.**

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in 2014 minimaal vier maanden in Kaboel hebt gewoond na uw repatriëring (CGVS, p. 6). Aangezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw langdurige verblijf in Iran acht het CGVS het niet uitgesloten dat u een langere periode in Kaboel hebt doorgebracht. U verklaart dat u met niemand contact had in Kaboel en dat u nergens anders naartoe ging buiten uw hotelkamer (CGVS, p. 18-19). Het is echter weinig geloofwaardig dat u vier maanden in uw hotelkamer bleef zonder met iemand contact te hebben. U zegt dat u werk zocht bij de mensen in het hotel maar dat u niks vond (CGVS, p. 19). Meer informatie kunt u niet geven over uw pogingen werk te zoeken. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar uw activiteiten en contacten tijdens de vier maanden dat u in Kaboel verbleef. Opnieuw zegt u dat u met niemand praatte en daar niemand leerde kennen. Gevraagd waar u allemaal heen ging in Kaboel zegt u dat u een keer naar de tuinen van Babor bent geweest en verder niets (CGVS II, p. 12). Aangezien het ongeloofwaardig is dat u vier maanden lang niemand zag en nergens naartoe ging dient te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw verblijf en netwerk in Kaboel.

Gevraagd of u zich zou kunnen vestigen in Kaboel antwoordt u ontkennend. Als redenen hiervoor haalt u de algemene onveiligheid aan alsook dat u daar geen familie hebt en niemand kent (CGVS, p. 6). U zegt ook nog dat het u niet uitmaakt waar u bent zolang het veilig is (CGVS, p. 6).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verwerende partij op 13 november 2018 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Afghanistan: Security situation Kabul City*” van 24 april 2018, een uittreksel uit het rapport “het rapport “*EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – Update*” van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij geen familie heeft in Afghanistan en dat hij vreest te worden vermoord door de taliban in zijn regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij als Afghaans vluchteling langdurig in Iran hebben gewoond, vermits (1) verzoeker geen zicht kan bieden op de reden waarom hij op 14-jarige leeftijd alleen naar Iran werd gestuurd, noch wat er gebeurde toen hij daar aankwam en (2) verzoekers verklaringen over het dagdagelijkse leven in Iran niet kunnen overtuigen; (ii) verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit het dorp Said Wali, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni in Afghanistan evenmin kunnen overtuigen en (iii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden overwogen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als Afghaans vluchteling langdurig in Iran heeft gewoond.

Zo wordt vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om te duiden waarom hij op 14-jarige leeftijd alleen naar Iran werd gestuurd, noch wat zijn situatie was toen hij in Iran aankwam. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“U verklaart dat wanneer de taliban Kaboel overnamen er een jirga (= bijeenkomst) was in uw dorp. Er werd beslist om alle jongens weg te sturen omdat gevreesd werd dat de taliban hen zou komen halen (CGVS notities persoonlijk onderhoud, p. 5). U ging samen met honderd andere personen naar Iran (CGVS, p. 5). Meer kunt u niet vertellen over de reden waarom u naar Iran ging. Gevraagd om hier dieper op in te gaan zegt u dat de taliban iedereen vermoordde, kinderen en ouders, zonder evenwel in detail te treden (CGVS, p. 5). Logischerwijs mag echter verwacht worden dat u wat gedetailleerder zou kunnen vertellen over waarom u op uw veertiende zonder familie werd weggestuurd. Bovendien beschikt het CGVS over informatie die zegt dat uw provincie, Ghazni, al volledig werd veroverd door de taliban alvorens de taliban oprukten naar Kaboel. Dit spreekt uw verhaal tegen als zou u zijn weggestuurd naar Iran omdat uw ouders bang waren voor de taliban aangezien die Kaboel veroverd hadden.*

Wanneer u hier tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar wordt gevraagd zegt u dat de taliban op het moment van uw vertrek, nadat ze Kaboel veroverd hadden, nog niet in uw provincie aanwezig waren en dat de reden voor uw vertrek angst was dat taliban ook uw provincie zou veroveren (CGVS II, p.8). Geconfronteerd met de informatie dat de taliban eerst Ghazni veroverden en pas vervolgens Kaboel zegt u dat u dit anders hebt gehoord en dat u eigenlijk niet weet welke gebieden de taliban veroverden in welke volgorde (CGVS II, p. 8).

Aangezien u zonder familie in Iran was wordt u gevraagd wat u deed bij aankomst en hoe u wist wat u moest doen. U verklaart dat de smokkelaar u naar de stad Isfahan meenam en u naar een plein bracht waar u werk kon vinden. 's Avonds kon u teruggaan naar het werk van de smokkelaar, waar u kon slapen (CGVS, p. 5). U was echter te jong waardoor niemand u werk aanbood (CGVS, p. 5). Er wordt u gevraagd om een wat uitgebreider beeld te schetsen van wat er allemaal gebeurde toen u aankwam in Iran. U was immers een jongeman die aankwam in een vreemd land. U vertelt dat u werd gebracht door de smokkelaar en dat er in het jaar 1375 (Perzische kalender, komt overeen met de periode maart 1996/maart 1997 volgens onze kalender) een aanval gebeurde op het Iraans consulaat in Afghanistan, waardoor Afghanen in Iran hun huis niet konden verlaten (CGVS, p. 5). Aangezien dit nog steeds geen bevredigend antwoord is wordt u de vraag opnieuw gesteld. U zegt dat u verbleef in de schoenenfabriek, het werk van uw smokkelaar en dat u naar het plein werd gebracht. Ook zegt u dat u geen kaart had (CGVS, p. 5). Het blijkt duidelijk dat u weinig tot geen beeld kunt schetsen van uw situatie toen u pas in Iran arriveerde. Hoewel u nog jong was op dat moment kan er logischerwijs wel verwacht worden dat u wat gedetailleerder vertelt over uw eerste ervaringen in een voor u compleet vreemd land, waar u nagenoeg alleen was."

Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat een "jirga" besloten heeft dat alle jongens weggestuurd moesten worden naar Iran, dat hij aldus gedetailleerde verklaringen over zijn vertrek naar Iran kon geven en hekelt dat de commissaris-generaal overweegt dat hij onvoldoende kan verklaren, nu deze nochtans heeft aangegeven dat verzoeker niet moest antwoorden op vragen waarop hij het antwoord niet kende, hetgeen hij heeft gedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de feiten zich meer dan 22 jaar geleden hebben afgespeeld en hij benadrukt dat hij nog minderjarig was op het ogenblik van zijn vertrek naar en aankomst in Iran en hij zich verder in een vijandige omgeving heeft ontwikkeld, benadrukt de Raad dat zelfs van een minderjarige kan worden verwacht dat hij volledige, duidelijke, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht om zijn land van herkomst te ontvluchten, alsook aangaande zijn situatie bij aankomst in Iran, *quod non*. Deze gebeurtenissen zijn immers zo belangrijk dat het niet aannemelijk is dat verzoekers kennis dienaangaande zo beperkt is. Te meer nu verzoeker aangeeft dat hij zonder enige familie naar Iran werd gestuurd. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Voorts considereert de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen aangaande zijn dagdagelijks leven in Iran niet kunnen overtuigen.

Verzoeker blijkt immers niet in staat te zijn om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over de jobs die hij in Iran zou hebben uitgeoefend. Hoewel hij aangeeft dat hij onder meer in de constructiesector actief is geweest als lasser en constructeur, kan hij slechts één project aangeven waaraan hij zou gewerkt hebben, hetgeen niet aannemelijk is nu verzoeker aangeeft dat hij werd opgeleid als lasser door iemand anders en vervolgens enkele jaren deze job heeft uitgeoefend (notities persoonlijk onderhoud d.d. 21 februari 2018 (CGVS I), administratief dossier, stuk 9, p. 7). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal niet heeft doorgevraagd naar andere projecten en hij wel degelijk in staat was om een concreet voorbeeld te geven van een bouwproject, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud tot drie maal toe werd gevraagd om andere projecten aan te halen dan het project in Lawasan, doch dat verzoeker hier in gebreke bleef (CGVS I, administratief dossier, stuk 9, p. 7). Dat de commissaris-generaal aldus niet voldoende zou hebben doorgevraagd kan allerm minst overtuigen.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal hem ten onrechte kwalijk neemt dat hij zich in Iran niet heeft laten registreren en dit ondanks het feit dat de commissaris-generaal op de hoogte is van het feit dat duizenden Afghanen in Iran en Pakistan op dezelfde illegale wijze in Iran of Pakistan verblijven.

De Raad stelt vast dat verzoeker echter uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing nu daarin geenszins aan verzoeker wordt verweten dat hij zich niet heeft laten registreren, maar wel wordt overwogen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker meerdere pogingen zou hebben ondernomen om een verblijfsstatus in Iran te verwerven, minstens dat hij kan uitleggen waarom hij geen status verkreeg, *quod non* zoals blijkt uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagt om concrete voorbeelden te geven van incidenten waarbij Afghanen slecht werden behandeld door Iraniërs: *“U zegt dat Afghanen steevast slecht werden behandeld door Iraniërs. Gevraagd of u ooit zoiets meemaakte kunt u maar één incident vertellen, namelijk toen u op uw fiets werd tegengehouden en er tomaten naar u werden gegooit. Gevraagd hoe ze wisten dat u Afghaan was zei u dat ze het hoorden aan uw dialect toen u hen groette in het passeren (CGVS, p. 16-17). Verder kunt u geen enkel voorbeeld aanhalen van discriminatie of mishandeling, hoewel u alles samen minstens elf jaar in Iran hebt gewoond. Wel zegt u dat u hoorde van andere mensen dat geslagen of gedeporteerd werden of dat hun salaris werd achtergehouden, evenwel opnieuw zonder concrete voorbeelden te geven (CGVS, p. 17).”* Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij één keer een incident heeft meegemaakt, maar dat andere Afghanen dit meerdere keren meemaakten en hij hiervan ook voorbeelden kon geven. Opnieuw dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wel correct en volledig heeft uiteengezet, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien dient benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Tot slot overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen over zijn dorp van herkomst, Said Wali, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni in Afghanistan niet kunnen overtuigen. Met het betoog dat hij wel degelijk zaken over zijn dorp heeft verteld en het citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud, beperkt verzoeker zich wederom tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en slaagt hij er niet in om de pertinente motieven dienaangaande waarin terecht wordt overwogen dat de kennis die hij tentoonspreidt erg beknopt en ingestudeerd van aard is, te verklaren of te weerleggen. Dienaangaande staat aldus in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *“(…) Gevraagd om te vertellen over uw dorp zegt u dat u er zich niets over herinnert. U was zeer jong en mocht niet ver weg gaan. U oogstte klaver voor het vee en hielp de familie (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd om wat te vertellen over uw dorp en uw leven daar antwoordt u: “het enige dat ik me herinner, ik hielp mijn moeder en vader met het vee en ik verzamelde ook hout. Ik deed niets anders” (CGVS, p. 11). Gevraagd of u zich bepaalde plaatsen of dingen in uw dorp herinnerde vermeldt u een plaats genaamd Shaqo, waaronder een bron ligt. U herinnert zich er niet meer van. Andere plaatsen weet u niet (CGVS, p. 11). Als u wordt gevraagd naar welke plaatsen u ging zegt u dat u binnen het dorp om yoghurt of brood werd gestuurd maar nooit buiten het dorp ging. EN moest u buiten het dorp zijn geweest, herinnert u zich dat niet (CGVS, p. 12). U wordt er op gewezen dat veertien jaar weliswaar jong is, maar nu ook weer niet zo jong dat u geen enkele herinnering meer zou hebben van die periode. U zegt dat u al hebt gezegd dat u eenmaal naar Shaqo ging, klaver moest oogsten en hout verzamelde (CGVS, p. 12).*

Gevraagd om een beschrijving te geven van uw dorp zegt u dat u leerde over uw dorp en regio door mensen in Iran die uit dezelfde streek afkomstig waren (CGVS, p. 12). Gevraagd wat zij u dan vertelden over uw streek geeft u een opsomming van naburige dorpen (CGVS, p. 12). Meer vertelden zij u niet volgens u (CGVS, p. 12). Dit is bevreemdend en doet vermoeden dat u deze dorpen van buiten hebt geleerd ter voorbereiding van uw gehoor bij het CGVS. Ook hebt u geen kennis over andere districten van uw provincie Ghazni of van de provincies die rond Ghazni liggen (CGVS, p. 13).

Ook weet u niet of er, naast u ouders, nog familie van u in het dorp woonde. Men kan echter wel verwachten dat u op 14-jarige leeftijd een besef zou hebben van de familieleden die in hetzelfde dorp wonen. U vertelt ook dat uw ouders dood zijn, al weet u niet hoe. U betaalde iemand om naar uw dorp te gaan om contact te zoeken met uw ouders. Hij kon u enkel vertellen dat ze dood waren, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 20). Volgens u vroeg u hem ook niet hoe uw ouders gestorven waren, wat toch kan verwacht worden dat u zou doen in die situatie (CGVS II, p. 10)."

Waar verzoeker nog op verschillende plaatsen aanstuurt op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming niet op objectieve wijze heeft beoordeeld, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017 dient vooreerst te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In het aangehaalde arrest werd immers geoordeeld dat veel afstammelingen nooit in Afghanistan zijn geweest en aldus een gebrekkige kennis van Afghanistan kunnen tentoonspreiden en dat er in het voorliggende geval, op basis van een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel, moest worden vastgesteld dat verzoeksters hun langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aannemelijk maakten, waarbij een onderzoek diende te worden verricht naar de mogelijke terugkeer van Afghaanse onderdanen naar Afghanistan die vele jaren in Iran hebben verbleven. Dit is in onderhavig dossier niet het geval nu verzoeker wel degelijk verklaart 14 jaar in Afghanistan te hebben gewoond en bovendien allerminst geloof kan worden gehecht aan zijn langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij laaggeschoold is en hij door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg volkomen getraumatiseerd is en hiermee geen rekening werd gehouden, merkt de Raad vooreerst op dat hij geen enkel medisch attest bij ter staving van zijn beweerde trauma, zodat dit een blote bewering betreft. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met zijn (laaggeschoold) profiel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker geen details kan vertellen over periodes waarin er volgens hem streng werd opgetreden tegenover Afghaanse vluchtelingen; (ii) verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij politiecontroles vermeed niet kunnen overtuigen; (iii) verzoeker, die verklaart in buurten te hebben gewoond waar veel andere Afghanen woonde en ook verklaart met verschillende Afghaanse mensen te hebben samengewerkt en vrienden te hebben gehad, nagenoeg niets weet te vertellen over de redenen waarom andere Afghanen uit Afghanistan zijn vertrokken; (iv) verzoekers verklaringen over de verhalen die hij over Afghanistan hoorde via andere Afghanen evenzeer oppervlakkig en niet-doorleefd zijn en hij zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn van de zaken waarover Afghanen in Iran praatten en (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker de belangrijkste niet-religieuze Iraanse feestdag in het verkeerde seizoen situeert en het evenmin aannemelijk is dat verzoeker na meer dan 10 jaar in Iran geen kennis blijkt te hebben van de Iraanse maanden. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiare beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiare bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiare beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprake zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Met het louter betwisten van dit besluit, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Franse '*Cour Nationale du droit d'asile*' (verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat het feit dat één Frans Hof in één beslissing oordeelt dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend voor de stad Kabul op zich niet volstaat om op voormelde analyse een ander licht te werpen.

Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op:

*"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. **Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.***

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in 2014 minimaal vier maanden in Kaboel hebt gewoond na uw repatriëring (CGVS, p. 6). Aangezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw langdurige verblijf in Iran acht het CGVS het niet uitgesloten dat u een langere periode in Kaboel hebt doorgebracht. U verklaart dat u met niemand contact had in Kaboel en dat u nergens anders naartoe ging buiten uw hotelkamer (CGVS, p. 18-19). Het is echter weinig geloofwaardig dat u vier maanden in uw hotelkamer bleef zonder met iemand contact te hebben. U zegt dat u werk zocht bij de mensen in het hotel maar dat u niks vond (CGVS, p. 19). Meer informatie kunt u niet geven over uw pogingen werk te zoeken. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar uw activiteiten en contacten tijdens de vier maanden dat u in Kaboel verbleef. Opnieuw zegt u dat u met niemand praatte en daar niemand leerde kennen. Gevraagd waar u allemaal heen ging in Kaboel zegt u dat u een keer naar de tuinen van Babor bent geweest en verder niets (CGVS II, p. 12). Aangezien het ongeloofwaardig is dat u vier maanden lang niemand zag en nergens naartoe ging dient te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw verblijf en netwerk in Kaboel.

Gevraagd of u zich zou kunnen vestigen in Kaboel antwoordt u ontkennend. Als redenen hiervoor haalt u de algemene onveiligheid aan alsook dat u daar geen familie hebt en niemand kent (CGVS, p. 6). U zegt ook nog dat het u niet uitmaakt waar u bent zolang het veilig is (CGVS, p. 6).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker erop wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "*sliding scale*", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen.

Hoewel het Hof van Justitie de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*" niet heeft gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 28). Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker dient aldus aan te tonen dat de persoonlijke omstandigheden die hij aanwijst van dien aard zijn dat ze tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden naar voor schuift, nu hij zich in het verzoekschrift beperkt tot het feit dat hij laaggeschoold is en dat hij volkomen getraumatiseerd zou zijn (*supra*).

Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “*Elgafaji*”, waar het Hof van Justitie oordeelde dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER